

Arrest

nr. 309 252 van 4 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 11 juni 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 12 juni 2024 en haar aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, beide overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat D. VAN DER BEKEN

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op 1 januari 2002. U bent geboren in Kataar in het district Watapur van de provincie Kunar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan hielp u uw vader die landbouwer was en deed u boodschappen voor uw familie. Daarnaast volgde u les in de moskee tot een maand of anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan.

U verklaarde dat tien of vijftien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan de Taliban een brief in uw huis hadden geplaatst, die door een familielid ontdekt werd. In die brief nodigde de Taliban u uit om voor hen te werken. Uw ouders vertelden u aanvankelijk nog niet over de brief maar zeiden dat u niet meer naar buiten mocht, waarna u besepte dat er een probleem was. Een dag voor uw vertrek uit uw dorp vroeg u uw ouders wat het probleem was en ze vertelden u over de brief die ze hadden gekregen. Ze zeiden dat ze niet wilden dat u voor de Taliban werkte omdat hun daden tegen de islam en de wetten van Afghanistan zijn. Uw vader zei dat hij van plan was u naar het buitenland te sturen. De dag na dat gesprek verliet u uw dorp.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan zes tot acht maanden voor uw aankomst in België. U kwam aan in België op 21 september 2021 en diende hier op 22 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten kwamen de Taliban nog naar uw vader om naar u te vragen en kreeg uw familie nog een tweede dreigbrief waarin de Taliban u opriepen voor hen te werken.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie en vertaling van uw taskara, (2) een kopie en vertaling van uw vaccinatiekaart, (3) een kopie van de eerste dreigbrief aan u die uw familie ontving voor uw vertrek, (4) een kopie van de tweede dreigbrief aan u die uw familie ontving na uw vertrek, (5) documenten in verband met gevolgde opleidingen in België, (6) kopieën van postpakketten, (7) de inventaris van uw documenten zoals voorgelegd door uw advocaat, en (8) een opmerking op de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Er dient vooreerst op gewezen te worden dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ), zelfs in grote lijnen, niet vallen te rijmen met uw verklaringen op het CGVS. Zo had u op de DVZ verklaard dat de Taliban voor uw vertrek twee keer waren langsgesproken en uw vader hadden aangesproken om te zeggen dat u voor hen moest werken (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen op het CGVS bleek echter dat de Taliban voor uw vertrek een brief hadden gestuurd (CGVS, p. 4-5), en dat ze na uw vertrek een brief hadden gestuurd en uw vader hadden benaderd (CGVS, p. 5-6 en 19-20), hoewel u over die benadering erg vaag blijft (CGVS, p. 19-20; zie onder). Op geen moment had u op de DVZ gewag gemaakt van dreigbrieven, en op geen moment geeft u op het CGVS concrete informatie over een persoonlijk gesprek tussen de Taliban en een familielid (CGVS, p. 1-22). Op de DVZ werd u echter uitdrukkelijk verzocht kort een overzicht van alle feiten te geven die tot uw vlucht uit uw land van herkomst hebben geleid (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bovendien had u initieel gezegd dat u trouw blijft aan uw verklaringen van op de DVZ en geen opmerkingen hebt (CGVS, p. 4). Pas wanneer u wordt gevraagd of uw verklaringen daar werden voorgelezen in het Pashtu na uw interview, stelt u dat u op dat moment "een zaak" merkte, en dat de tolk zei dat het geen probleem is en u het in uw volgend interview mag vermelden (CGVS, p. 4). U verklaart daarop dat u de tolk zei dat de Taliban u dreigbrieven hadden gestuurd, maar dat de tolk dat niet verstond en het vertaalde alsof de Taliban

naar uw huis gegaan waren en uw zus aanspraken (CGVS, p. 4). Na het voorlezen van uw verklaringen op de DVZ, merkte u toen inderdaad op dat er een fout was in de voorgelezen verklaringen, namelijk dat de Taliban enkel met uw vader hebben gesproken, niet met uw zus (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Over het bestaan van dreigbrieven hebt u toen echter met geen woord gerept. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat het onduidelijk was dat de Taliban brieven naar uw huis hadden opgestuurd en dat u het daarom niet had gezegd (CGVS, p. 5). Wanneer u daarna nog eens expliciet wordt gevraagd of u op de DVZ nog niet op de hoogte was van die dreigbrieven, geeft u de vage verklaring: "ik was niet zeker dat de brieven bestonden, ik was ervan op de hoogte maar niet 100 procent" (CGVS, p. 5). Daarop wordt u twee keer gevraagd wanneer u voor het eerst hoorde over het bestaan van die brieven, waarop u dan weer antwoordt dat u in Afghanistan op de hoogte was gebracht (CGVS, p. 5). Het tegenstrijdige en vage karakter van uw antwoorden op de vraag wanneer u op de hoogte was van het bestaan van de aan u persoonlijk gerichte dreigbrieven van de Taliban, doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent dan ook teniet. Wanneer u nogmaals daarmee wordt geconfronteerd en wordt gevraagd om welke reden u die dreigbrieven op de DVZ nog niet ter sprake had gebracht, herhaalt u dat u die zaak op uw interview op de DVZ wilde verklaren, maar dat u daar werd gezegd dat u het op uw groot interview zou mogen bespreken (CGVS, p. 20). Bovenstaande kan echter allerminst ernstig genomen worden, zeker in het licht van bovenstaande verklaringen waarin u de ene keer verklaarde de brieven daar wel vermeld te hebben en de andere keer dan weer niet. Noch geeft u enige uitklaring voor het feit dat u op de DVZ zei dat de Taliban twee keer waren langsgesproken voor uw vertrek, en dat u op het CGVS slechts spreekt over één dreigbrief voor uw vertrek. Hierop gewezen, beperkt u zich tot het stellen dat u dit aan het begin van het persoonlijk onderhoud vermeldde en dat de tolk u bij de DVZ zou gezegd hebben dat het geen probleem was en u dit op uw grote interview kon aangeven (CGVS, p. 19). Zoals hierboven reeds aangegeven, kunnen dergelijke verklaringen geenszins dienen als verschoning, temeer gezien uit uw verklaringen op het CGVS niet blijkt dat er een gesprek zou plaatsgevonden hebben tussen de Taliban en uw vader, zoals bleek uit uw verklaringen voor de DVZ. Op het CGVS verklaart u namelijk enkel dat de dreigbrief in uw huis werd gelegd, en gevonden werd door een familielid (CGVS, p. 15-16). U verklaart zelfs expliciet dat de Taliban uw ouders voor uw vertrek niet hadden aangesproken (CGVS, p. 15-16). U geeft hiervoor geen enkele uitklaring (CGVS, p. 19). Uit bovenstaande blijkt dus dat u allerminst verschoning kan bieden voor de grove tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en de verklaringen op het CGVS. Op deze manier wordt zowel de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze dreigbrieven, net als uw algemene geloofwaardigheid, uitgehold.

Verder weten ook uw verklaringen over hoe en wanneer u die dreigbrieven ontving evenmin te overtuigen, net als uw verklaringen over de inhoud van die brieven. U verklaart dat u één brief ontving voor uw vertrek en een andere na uw vertrek (CGVS, p. 4-6). Uw verklaringen over wanneer uw familie de eerste dreigbrief, voor uw vertrek uit Afghanistan, precies ontving zijn tegenstrijdig en vaag, hoewel het volgens uw verklaringen op het CGVS het begin van uw problemen in Afghanistan betreft en zo tot de kern van uw asielrelaas behoort. Gevraagd hoeveel dagen voor uw vertrek uit Afghanistan uw problemen begonnen, antwoordt u dat u nog tien tot vijftien dagen "met het probleem in het land" hebt gewoond (CGVS, p. 7). Op geen moment tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u te kennen dat u voor de aankomst van de eerste dreigbrief al enige andere problemen had gekend (CGVS, p. 1-22), waardoor er redelijkerwijs vanuit kan worden gegaan dat de eerste dreigbrief de start van uw problemen betekende. In dat opzicht kan dan ook verwacht worden dat u er eenduidige informatie over kan bieden. Nadat u tot viermaal toe werd gevraagd wanneer de eerste brief van de Taliban kwam, stelt u aanvankelijk dat mensen in Afghanistan de kalender niet gebruiken, waarna u wel verklaart dat u uw land ongeveer twintig dagen na ontvangst van die brief hebt verlaten (CGVS, p. 5). Later echter, stelt u tot tweemaal toe dat u nog tien tot vijftien dagen in Afghanistan hebt gewoond nadat de brief aankwam en uw problemen begonnen (p. 7 en 15). Op de DVZ had u dan weer gezegd dat u zeven tot acht dagen na het begin van uw verklaarde problemen Afghanistan had verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Daarmee geconfronteerd stelt u dat u de datum niet kent, niet weet wanneer u Afghanistan verlaten hebt en ook geen idee hebt van de datum van de eerste brief (CGVS, p. 20), terwijl die datum nota bene op de brief vermeld staat (zie groene map, document 4): 16-10-1399 (wat overeenkomt met 5 januari 2021, zie blauwe map). Zoals u aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gezegd, kon u het te allen tijde aangeven indien u het antwoord op een vraag niet weet (CGVS, p. 4). Indien u immers geen notie zou hebben van bepaalde tijdstippen of data, kan verwacht worden dat u dit ook onmiddellijk zo aangeeft, en niet pas nadat u geconfronteerd wordt met de inconsistenties in tijdstippen die u aangaf. Dat u dat niet deed, doet vermoeden dat u uw antwoorden ad hoc formuleerde, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantast. Na afloop van uw persoonlijk onderhoud, geeft u als opmerking op de notities van uw persoonlijk onderhoud, aan dat u zich het aantal dagen tussen de eerste brief en uw vertrek niet herinnert, maar dat dit een tiental dagen waren (zie administratief dossier, groene map). Dat u hier nogmaals een verklaring over aflegt, die opnieuw niet te rijmen valt met verschillende van uw bovenstaande verklaringen, kan om dezelfde argumenten als hierboven aangegeven, niet volstaan deze tegenstrijdigheden uit te klaren. Daarnaast blijft u erg vaag in uw verklaringen over de omstandigheden van de ontvangst van die brieven. U kan niet zeggen welk familielid de brief precies had ontdekt: "ik denk dat het door mijn zus of door mijn vader gevonden was" (CGVS, p. 15); of wanneer in de dag die die brief ontdekte: "mijn familielid zou de brief in de voormiddag of in de namiddag of in de avond gekregen hebben" (CGVS, p. 16). Wat het moment van ontvangst van de tweede brief betreft,

die uw familie ontving na uw vertrek, stelt u eveneens dat u er geen informatie over hebt “want ik was toen onderweg, ik was niet daar aanwezig” (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt gevraagd te vertellen wat uw familie u over die tweede brief verteld heeft, herhaalt u alleen dat uw familie u over die tweede brief verwittigde tijdens uw reis naar België (CGVS, p. 20). Ook wat de precieze inhoud van die brieven en de daarin vermelde eis betreft, plaatst het CGVS grote vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gevraagd naar wat er in de brief staat, zegt u aanvankelijk: “De eerste brief staat daar, ik ben niet naar school gegaan. Ik weet een beetje over deze brief. U mag iemand vragen om het te lezen voor jou” (CGVS, p. 16). Wanneer u expliciet wordt gevraagd of u kan vertellen wat erin staat, kan u slechts vaagweg en erg beknopt vertellen wat u er van uw ouders over hoorde, daar u stelt: “Ik ben niet naar school gegaan, ik weet niet wat er op deze brief staat maar volgens mijn ouders hebben ze me uitgenodigd om voor hen te werken” (CGVS, p. 16). Verder blijkt dat u ook niemand hebt gevraagd (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat het over uw problemen en redenen om Afghanistan te verlaten gaat en gevraagd om welke reden u zich niet hebt geïnformeerd naar de precieze inhoud van de brieven, herhaalt u alleen dat uw familie besloot u weg te sturen (CGVS, p. 16). Aangezien het hier aan u gerichte dreigbrieven betreffen, die u nota bene in uw bezit blijkt te hebben, en waarop u uw persoonlijke vrees voor vervolging grotendeels fundeert, kan verwacht worden dat u er zich grondig over informeert en precies weet wat erin staat. Het CGVS wijst erop dat u ook ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beide brieven had kunnen lezen of laten voorlezen om zo precies te weten wat erin staat. Wanneer u wordt gevraagd of u iemand hebt verzocht u uit te leggen wat erin staat, stelt u dat u dat niet deed (CGVS, p. 16). Dat u zich niet informeerde in Afghanistan of later, wijst op een zekere desinteresse in uw eigen asielmotieven en tast zodoende de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen in Afghanistan alleen maar verder aan. Bovenstaande elementen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook teniet.

Voorts verklaart u dat uw ouders u aanvankelijk niet van het bestaan van die eerste dreigbrief op de hoogte hadden gebracht, maar dat hun gedrag veranderde waarna u beseftte dat er een brief was (CGVS, p. 5-6). Na ontvangst van die eerste brief lieten ze u niet meer naar buiten gaan (CGVS, p. 14). U vroeg uw ouders daarop meer informatie over het probleem en toen vertelden ze u over de brief en de eis van de Taliban om voor hen te werken (CGVS, p. 14). De dag na dat gesprek verliet u uw land (CGVS, p. 15). Het CGVS merkt op dat het onaannemelijk is dat uw ouders u niet meteen van het bestaan van die brief, en de daarin vermelde eis van de Taliban, op de hoogte stelden. Gevraagd om welke reden uw ouders initieel niets zeiden over die brief en het pas vertelden wanneer u het hen vroeg, antwoordt u: “Omdat het een serieuze zaak was volgens hen. Ze wilden me niet beangstigen. Zodra ze mijn reis regelden, verwittigden ze me” (CGVS, p. 17), wat bevestigt dat uw ouders terdege beseften welk risico u liep na het ontvangen van die brief. Daarmee geconfronteerd, verklaart u dat uw ouders dachten dat u iets zou gedaan hebben, zoals vluchten naar een andere provincie (CGVS, p. 17). U klaart echter geenszins uit om welke reden het problematisch zou geweest zijn dat u toen gevlucht zou zijn, in het kader van het risico dat u toen liep in uw eigen regio van herkomst. Nadat uw ouders besloten u toch op de hoogte te brengen, lieten ze u bovendien de volgende dag vluchten uit uw land (CGVS, p. 15). Het CGVS merkt op dat het reeds bijzonder onaannemelijk is dat uw ouders de brief al die tijd voor u verborgen hielden, terwijl ze zich volgens uw verklaringen wel degelijk bewust waren van de risico's voor u én voor hen. Uw verklaring dat ze bang waren dat u zou vluchten, terwijl ze u de volgende dag zelf lieten vluchten, raakt kant noch wal. Bovendien tasten uw verklaringen over het gedrag van de Taliban in uw regio, en in het bijzonder hun reactie op het weigeren van hun verzoeken, de aannemelijkheid van het feit dat uw ouders die brieven geheim hielden alleen maar verder aan. Gevraagd wat uw ouders u tijdens bovengenoemd gesprek over de eerste dreigbrief zeiden over het geval u zou weigeren zich bij de Taliban aan te sluiten, stelt u: “Ze kunnen alles doen tegen mij. Ze kunnen alles doen tegen mij” (CGVS, p. 16). Gevraagd of uw ouders u zeiden wat er in de brief stond over de gevolgen van een weigering, stelt u dat ze zeiden dat de Taliban problemen zouden creëren voor hen en voor u (CGVS, p. 16). Beide verklaringen bevestigen dat zowel u als uw ouders goed beseften dat uit de bedreigingen een risico volgde voor u en henzelf. Uw eerdere verklaringen over de reactie van de Taliban op mensen die weigerden hen te steunen wanneer ze dat vroegen, laten bovendien niets aan de verbeelding over. Zo stelt u dat zij die weigeren “door hen onthoofd” werden of door hen “'s nachts vermoord” werden, en bevestigt u dat er een heleboel van dergelijke incidenten gebeurden met dorpelingen in uw dorp (CGVS, p. 12). U geeft zelf het voorbeeld van [W.], een buurman, die weigerde de Taliban te helpen. De volgende dag was het lichaam van [R.], de vader van [W.], in een kanaal gevonden (CGVS, p. 12). Dat incident gebeurde ongeveer vijf of zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 12). Uw bovenstaande verklaringen over de manier van handelen door de Taliban en het bewustzijn van uw ouders over de risico's voor u en voor henzelf, maken het des te onaannemelijker dat ze dan toch besloten de brief achter te houden gedurende een periode van tien tot vijftien dagen. Ook zo wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In verband met de eigenlijke eis van de Taliban, vermeld in hun eerste brief, namelijk dat u voor hen zou werken, zijn er verschillende redenen om de geloofwaardigheid en aannemelijkheid ervan in twijfel te trekken. Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de Taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar

op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Geconfronteerd met bovenstaande informatie, slaagt u er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban en bevestigt u alleen maar dat de Taliban mensen hebben om voor hen te werken (CGVS, p. 20).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de Taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de Taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. U stelt dat u les volgde in de madrasa tot een maand of anderhalve maand voor uw vertrek uit uw dorp, maar verklaart aanvankelijk dat u daar alleen les volgde en u niet geïnteresseerd was om bij andere zaken die er zouden gebeuren betrokken te zijn (CGVS, p. 10-11). Later echter haalt u wel aan dat de Taliban burgers van uw dorp benaderden via de madrasa om hen zo te rekruteren, maar wanneer u wordt gevraagd of u dat in de madrasa hebt zien gebeuren antwoordt u vaagweg: "Taliban droegen witte kleding en de andere burgers ook dus ik zou het niet weten" (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u dan wist dat de Taliban ook via de madrasa rekruteerden, herhaalt u eenvoudigweg dat de Taliban daar hun mensen hadden en zo groeperingen organiseerden om voor de Taliban te werken (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u nog niet eerder over dergelijke gebeurtenissen in de madrasa had verteld, terwijl u expliciet werd gevraagd of er daar nog andere zaken gebeurden, zegt u dat de Taliban er heimelijk aanwezig waren en het niet openlijk gebeurde (CGVS, p. 13). Het vage en inconsistente karakter van uw verklaringen omtrent (de rekrutering door de Taliban in) de madrasa in uw dorp waar u les volgde, laten het toe uit te sluiten dat de Taliban u op een dergelijke wijze trachtten te rekruteren. Daarnaast verschilt uw persoonlijke rekrutering danig van de door u geschetste context waarin de Taliban gewoonlijk rekruteerden in uw dorp. Terwijl u tot een maand of anderhalve maand voor uw vertrek les volgde in de madrasa in uw dorp (CGVS, p. 10-11), heeft de Taliban u daar nooit benaderd omwille van die rekrutering. Daarnaast werd u nooit persoonlijk benaderd door de Taliban in uw dorp, terwijl u wel uitlegt dat dat ook gebeurde (CGVS, p. 13). U laat het echter na uit te klaren waarom de Taliban u slechts een brief stuurden en u niet, zoals gewoonlijk, persoonlijk benaderden in het dorp of de madrasa. Die tegenstrijdigheid tussen het door u geschetste beeld van de gebruikelijke werkwijze van de Taliban in uw dorp enerzijds, en de pogingen u persoonlijk te rekruteren anderzijds, maakt uw verklaringen omtrent uw beweerde rekrutering enkel onwaarschijnlijker. Bovendien stelt u dat uw familie een slecht idee had over de Taliban en dat andere dorpelings en de Taliban dat wisten: "Ze wisten wie hun aanhangers waren en wie niet" (CGVS, p. 14). Het CGVS merkt op dat het, in het bijzonder gelet op bovenstaande informatie, reeds onaannemelijk is dat de Taliban mensen zouden rekruteren die hen niet steunen of dat ze niet eerst zouden proberen jullie steun te verkrijgen via bijvoorbeeld propaganda, connecties of gemeenschappelijke belangen. Wanneer u bovendien wordt gevraagd wat de Taliban precies wilden dat u voor hen zou doen, stelt u dat u dat niet weet (CGVS, p. 16), wat de geloofwaardigheid van de beweerde rekrutering door de Taliban alleen maar verder op de helling zet.

Voorts halen uw verklaringen in verband met het uitblijven van verdere pogingen van de Taliban om u aan hun eis te doen gehoorzamen, de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de Taliban verder onderuit. U verklaart dat de Taliban in uw dorp mensen uitnodigden hen te steunen via de madrasa of via persoonlijke benaderingen in uw dorp (CGVS, p. 12-13) en dat zij die weigerden hen te helpen werden onthoofd of 's nachts werden vermoord (CGVS, p. 12). Er gebeurden een heleboel van dergelijke incidenten en zoals eerder besproken gaf u zelf het voorbeeld van [W.], wiens familielid [R.] de dag na zijn weigering al vermoord werd teruggevonden (CGVS, p. 12). Ook later stelt u dat de Taliban enkele mensen uit uw dorp hebben meegenomen door hen te benaderen in hun huizen of onderweg (CGVS, p. 17). Gevraagd of ze dat ooit bij u of uw familie geprobeerd hebben, stelt u eerst vaagweg: "Ja, ze zouden het geprobeerd hebben" (CGVS, p. 17). Wanneer u echter verzocht wordt dat verder toe te lichten, herhaalt u dat u kort na ontvangst van deze brief het land hebt verlaten (CGVS, p. 17). Wanneer u nogmaals expliciet wordt gevraagd of de mensen die in uw dorp voor de Taliban werken hebben geprobeerd naar uw huis te komen om u te

rekruteren, verklaart u dat u kort na ontvangst van die brief uw land hebt verlaten (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u volgens uw eigen verklaringen nog tien of vijftien dagen in Afghanistan bleef na ontvangst van die brief en de Taliban dus tijd genoeg had om langs te komen, geeft u de vage antwoorden: "Het was hun zaak, ik kon het niet doen. Ik bleef thuis en ik ben uit ons huis naar hier vertrokken. Ze hebben verschillende mensen daar. Ze konden alles doen gedurende die tijd. Ze hebben opdrachten" (CGVS, p. 18), die geenszins verklaren om welke reden de Taliban bij u niet meer ondernamen en bij anderen wel. Het feit dat u zelf erkent dat de Taliban alles konden doen gedurende die tijd, zet de aannemelijkheid van uw verklaringen alleen maar verder op de helling. Daarna krijgt u nog tot tweemaal toe de kans uit te klaren om welke reden de Taliban u niet opzochten, maar ook hier kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Zo zegt u de ene keer dat de Taliban mensen op verschillende manieren rekruteerden: "Bijvoorbeeld ze gingen naar hun huizen en namen hen van daar mee, of ze stuurden brieven naar hun huis. Of ze benaderden hen onderweg en namen hen mee" (CGVS, p. 18); en de andere keer zegt u: "Ze behandelden de problemen op verschillende wijzen. Sommige problemen waren belangrijk voor hen, dus ze namen spoedig stappen. Het hangt van hun beslissing af. Ze dachten dat de mensen van ons dorp geen rupees hadden om naar buiten te gaan. Dus ze zouden hen aan de Taliban overgeven" (CGVS, p. 18). Ook hier lijkt u uw verklaring aan te passen aan de vraagstelling. In uw aanvankelijke verklaringen over hoe de Taliban reageerden wanneer mensen tegen hen ingingen, spreekt u geenszins over enige differentiatie in hun handelwijze. U stelt namelijk enkel en heel eenzijdig dat de Taliban mensen onthoofden of vermoorden als ze niet op hun eisen ingaan (CGVS, p. 12). U slaagt er dus geenszins in aannemelijk te maken dat een strategische actor als de Taliban in uw geval niet tot verdere actie zijn overgegaan om u bij hen te laten aansluiten. Omwille van al het bovenstaande kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de risicobeoordeling van uw ouders wanneer ze de brief aanvankelijk voor u achterhielden (zie boven). Op die wijze wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste aangetast.

Tenslotte weten uw verklaringen in verband met de gebeurtenissen na uw vertrek evenmin te overtuigen, waardoor de door u daaraan gelinkte vrees voor vervolging evenzeer wordt aangetast. Gevraagd of uw familieleden in Afghanistan nog problemen hebben gehad sinds uw vertrek, stelt u dat de Taliban hen naar u hadden gevraagd, maar dat uw vader antwoordde dat hij niets wist over uw verblijfplaats (CGVS, p. 8-9). U slaagt er echter niet in te verklaren wanneer uw vader u daarover vertelde, hoewel het u meermaals wordt gevraagd. Eerst stelt u dat het "kort" na uw aankomst in België was, daarna dat u al lang in België woonde (CGVS, p. 9). Ook dit element had u eerder nog niet vermeld, noch op de DVZ, noch wanneer u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog opmerkingen had, waarop u zei dat u geen opmerkingen had en trouw blijft aan uw verklaringen (CGVS, p. 4). Nadat u na het laattijdige opwerpen van de dreigbrieven bovendien expliciet wordt gevraagd of er nog andere zaken die u op de DVZ nog niet had gezegd, antwoordt u: "Nee, er zijn geen andere zaken" (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met feit dat u dan toch nog een nieuw element opwerpt, stelt u: "Telkens als we over het thema spreken herinner ik me nieuwe zaken, dus het is iets nieuw in mijn hoofd" (CGVS, p. 10), wat geen afdoende verklaring is gezien u tot tweemaal toe stelde dat u geen verdere opmerkingen had (CGVS, p. 4 en 6). Gezien u dit element echter wel aanhaalt als één van de redenen waarom u niet terug kan keren naar uw land van herkomst, kan verwacht worden dat u er op zijn minst melding van maakte eerder in het persoonlijk onderhoud wanneer u twee keer werd gevraagd of u nog opmerkingen hebt bij uw interview op de DVZ. Omwille van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent die ondervraging van uw vader dan ook al sterk aangetast. Daarnaast beperkt u zich ook tot erg vage en oppervlakkige verklaringen in verband met die ondervraging van uw vader na uw vertrek. U weet niet precies wanneer die ondervraging gebeurd is (CGVS, p. 8), blijft erg vaag over wanneer u er zelf precies over hoorde (CGVS, p. 9; zie boven) en kan niet zeggen of het een persoonlijk gesprek was of niet (CGVS, p. 19). Gevraagd of u nog informatie over die dag hebt, zegt u: "Mijn vader zei tegen me, ze vroegen me naar jou en ik heb geen contact met mijn dorpelingen om dit te weten. Ik ben nu in BE" (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat u slechts erg beperkte informatie over die ondervraging kan geven, stelt u dat u nu in België woont, veilig bent en geen problemen meer hebt: "dus ik ben niet geïnteresseerd om deze zaak met mijn vader te bespreken. Indien ik in mijn land zou geweest zijn, zou ik er uiteraard met mijn vader over gesproken hebben want het is een serieuze zaak" (CGVS, p. 19). Gezien u zich echter beroept op bovenstaande problemen in het kader van uw lopende procedure in uw verzoek om internationale bescherming in België, kan verwacht worden dat u wel interesse zou hebben om deze zaak met uw vader te bespreken. Indien de Taliban u immers nog zouden gaan zoeken zijn bij uw familieleden na uw vertrek uit het land, is dit namelijk een erg belangrijk element dat zou kunnen aantonen dat u daar nog steeds gevaar zou lopen. U verklaart ook zelf dat het een serieuze zaak is, wat het enkel nog onaannemelijker maakt dat u hier niet meer interesse voor zou vertonen. Geconfronteerd met het feit dat uw familieleden volgens uw eigen verklaringen nu ook gevaar lopen, hoewel u veilig in België bent, stelt u plots weer dat u wel degelijk bang bent voor de toekomst van uw familie, terwijl u eerder merkwaardig genoeg had gezegd "niet geïnteresseerd" te zijn (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met het voorbeeld van [W.] en [R.] dat u zelf eerder had gegeven (CGVS, p. 12; zie boven) en nogmaals gevraagd om welke reden de Taliban uw familie nooit hebben benaderd om u zo onder druk te zetten, stelt u plots dat de Taliban uw familie nog steeds vragen om hen enkele "goederen" te geven en dat uw familie het hen geeft (CGVS, p. 19). In het licht van uw eigen verklaringen over de handelwijze van de Taliban in geval van weigering aan hun eisen, is het

bijzonder onaannemelijk dat de Taliban zich daarbij beperken tot het vragen van goederen en niet overgaan tot verdere actie, te meer gelet op uw eigen verklaring dat u bang bent voor de toekomst van uw familie (CGVS, p. 19). De verschoning dat uw vader te oud is en uw broers te jong zijn om gerekruteerd te worden (CGVS, p. 19), is ontoereikend gelet op het feit dat uw ouders hadden gezegd dat de Taliban in geval u zou weigeren naar hen te luisteren ook problemen zouden creëren voor hen (CGVS, p. 16). Dat de Taliban dan wel nog zouden zijn langsgekomen om goederen te vragen, maar niet om informatie over u in te winnen, en ook geen verdere problemen meer zou creëren voor uw familie tart alle logica. Dergelijke onaannemelijke, inconsistente en bijzonder bevreemdende verklaringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek, stellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder op de proef.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara en vaccinkaart (1-2) tonen hoogstens uw nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. Over de twee dreigbrieven (3-4) dient te worden opgemerkt dat het laattijdige opwerpen ervan en uw vage verklaringen erover, de geloofwaardigheid ervan ernstig hebben aangetast, zoals hierboven reeds besproken. Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De documenten in verband met de door u gevolgde opleidingen in België (5) en de documenten van de postbedrijven die uw documenten hebben opgestuurd (6) hebben geen betrekking op uw verklaarde vrees bij terugkeer, waardoor ook zij de beoordeling van het CGVS niet kunnen veranderen. De inventaris die u voorlegt, geeft enkel een opsomming weer van voornoemde documenten, en kan daarom ook niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Over de opmerking die u gaf op de notities van uw persoonlijk onderhoud, werd hierboven reeds aangegeven om welke reden ook dit document de beoordeling van het CGVS niet kan wijzigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a)

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot uw tienerjaren in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u naar de madrasa ging in Afghanistan en dat u nog steeds contact heeft met uw familie daar (CGVS, p. 8-10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de *“EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024”*, *“EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024”*, *“EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023”*, *“UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023”* alsook de *“COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet alsook van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst stelt verzoeker dat zijn nationaliteit, herkomst en etniciteit niet worden betwist.

Onder het kopje *“risico op vervolging- art.48/3 Vw”* wijst verzoeker op de instabiele politieke situatie in Afghanistan en verklaringen van het talibanbewind net na de overname van de macht, die in schril contrast staan met wat zich werkelijk voordoet op het terrein, met name de schending van de universele mensenrechten. Hij wijst in het bijzonder op een gesprek van de woordvoerder van de taliban met een Oostenrijkse krant eind augustus 2021, waarin deze woordvoerder aankondigt dat de taliban de Afghanen zullen vervolgen die terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker is van oordeel dat deze verklaring, genoteerd door een betrouwbare bron, minstens een begin van bewijs vormt van een reëel risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. De nood aan internationale bescherming moet ruim worden geïnterpreteerd en verzoeker verdient naar zijn oordeel het voordeel van de twijfel. Volgens hem bevestigt 's Raads arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022 – waaruit hij citeert – zijn stelling dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over het lot van Afghanen die terugkeren vanuit het Westen. Minstens legt verweerder deze informatie niet voor, zo benadrukt verzoeker.

Verder gaat verzoeker in op het risico op vervolging omwille van verwestering. Hij wijst erop dat verweerder aangeeft dat bij de beoordeling van dit risico rekening moet worden gehouden met een aantal risicobepalende factoren, die hij opsomt en waarbij hij citeert uit het rapport van EUAA, Country Guidance: Afghanistan van april 2022, p. 81, waarvan hij stelt dat ook verweerder ernaar verwijst. Vervolgens citeert verzoeker opnieuw uit voormeld arrest van de Raad waarvan hij stelt dat het *“de verwestering als mogelijke vervolgingsgrond”* interpreteert. Verzoeker besluit dat de vraag of een Afghaan zal worden gepercipieerd als verwesterd afhangt van persoonlijke elementen en dat dit in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

Vervolgens zoomt verzoeker in op zijn concreet geval op het vlak van verwestering dat hierna onder punt 3.1.2. wordt besproken.

Onder het kopje *“humanitaire crisis- art.48/4, §2, b) Vw”* wijst verzoeker op de ernstige humanitaire crisis in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid.

Verzoeker citeert uit het EASO COI-rapport van januari 2022. Hij wijst erop dat dat het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen en maakt hierbij gebruik van de IPC (Integrated Food Security Phase Classification)-tabel. Hij stipt tevens de publicatie van Human Rights Watch aan van midden maart 2022, de verklaring van de speciale gezant van de VN van 15 maart 2022 alsook diverse publicaties over wanhopige gezinnen die van alles doen om aan voedsel te komen, wat aanleiding heeft gegeven tot het oprichten van een noodfonds door World Vision. Verzoeker is van oordeel dat de ernst van de humanitaire crisis in Afghanistan bijgevolg moeilijk kan worden ontkend. Hij vraagt zich vervolgens af of de humanitaire crisis in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij bevestigt eerst dat de huidige humanitaire crisis inderdaad is te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren.

Vervolgens betoogt hij: *“De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te*

doen op vlak van mensenrechten”, waarbij hij verwijst naar een bijdrage van Human Rights Watch van 1 maart 2022. Uit hun conclusie, zo stelt verzoeker, blijkt duidelijk dat ‘*derden*’ verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan, waarbij hij ook hun aanbevelingen opsomt. Verzoeker betoogt voorts dat de taliban weigerachtig staan tegenover hulp van internationale organisaties en dat ze de weinige humanitaire hulp die Afghanistan wel bereikt verder bemoeilijken. Dit wordt volgens hem bevestigd door een arrest van de Raad van oktober 2022. Hij meent daarom dat er geen twijfel is dat het gedrag van de taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan en dat in weerwil van de motivering van de bestreden beslissing deze crisis wel degelijk valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker gaat in het verzoekschrift totaal niet in op de uitgebreide vaststellingen die verweerder doet in de bestreden beslissing om te komen tot de conclusie dat zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat hij niet is ingegaan op hun eis om voor hen te werken ongeloofwaardig is omwille van onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties. De Raad sluit zich aan bij de gedane vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier.

Ter terechtzitting legt verzoeker via een aanvullende nota bijkomend drie documenten voor. Het betreft:

- Een “*lettre d’appréciation*” (aanbevelingsbrief) die zou uitgaan van de Afghaanse directeur van de “*Association Sociale de la Jeunesse*” (vrij vertaald: Sociale Vereniging van de Jongeren) op 1 november 2020, en die zou zijn vertaald van het “*Pashto*” naar het Frans. Hierin leest de Raad dat verzoeker een actief lid was dat goede diensten heeft geleverd aan het volk, dat hij wordt bedankt voor zijn burgerlijk engagement, dat zijn diensten onvergetelijk zijn en worden geapprecieerd. Er wordt hem veel succes toegewenst voor de toekomst. Het originele document in het “*Pashto*” werd niet neergelegd

- Een brief van een Afghaanse dorpsoudste die zou zijn opgesteld op 8 mei 2018, waarin wordt bevestigd dat verzoeker een actief wijs en moedig lid was van voormelde vereniging en dat hij veel heeft gewerkt voor de jongeren en de meisjes van het dorp op het cultureel, sociaal en educatief domein. Verder leest de Raad in de Franse vertaling vanuit het “*Pashto*”, waarin de kleurenkopie is opgesteld, dat verzoeker omdat hij een vaderlandslievend persoon is, doodsb bedreigingen heeft ontvangen en waarschuwingen vanwege de vijanden van het land, waardoor hij het land heeft verlaten: “*il a reçu des menaces de mort et des avertissements de la part du ennemis du pays, c’est pourquoi il a quitté son pays. Moi, [A.], au nom du conseil social de la jeunesse du village du Katar, je confirme les problèmes et les difficultés rencontrés de [L.S.]*.” (vrij vertaald: “hij heeft doodsb bedreigingen en waarschuwingen ontvangen van de vijanden van het land, daarom heeft hij zijn land verlaten. Ik, [A.], in naam van de Sociale Vereniging van de Jongeren van het dorp Katar bevestig de problemen en moeilijkheden die [L.S.] heeft gehad.”)

- Een kleurenkopie van wat een lidkaart lijkt te zijn van “*Youth Social Association Kunar, Watta Pur*” waarop verzoekers naam voorkomt en een foto van een manspersoon (niet vertaald). Het stuk lijkt aldus verzoeker zelf te betreffen en niet zoals de raadvrouw op de aanvullende nota schreef, dat het de “*ID bewijs van de ondertekenaar (+vertaling)*” zou betreffen van de opsteller van de aanbevelingsbrief.

Nadat zijn raadvrouw ter terechtzitting heeft verklaard dat er niets toe te voegen valt aan het asielrelaas en bevestigt dat er geen kritiek wordt geuit op de bestreden beslissing op dat vlak, legt verzoeker voormelde documenten neer die volgens hem bewijzen dat hij in Afghanistan problemen heeft waardoor hij het land diende te ontvluchten. Hij voegt eraan toe dat België een veilig land is waar de mensenrechten worden gerespecteerd. Hij stelt dat hij eerst dacht dat deze documenten niet belangrijk waren maar nu wel het belang ervan inziet, reden waarom hij ze ter terechtzitting voorlegt. Verzoeker stelt dat de documenten hem per post zijn toegestuurd door zijn achterneef Y.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit heeft vermeld actief te zijn geweest bij de “*Sociale Vereniging van de Jongeren*”. Ook tijdens de terechtzitting wijdt verzoeker hierover niet verder uit en koppelt hij er geen vervolgingsvrees aan. Voor wat betreft de brief van de dorpsoudste stelt de Raad vast dat deze slechts op zeer algemene wijze stelt dat verzoeker problemen heeft met “*de vijanden van het land*” omwille van zijn “*vaderlandsliefde*”. Een dergelijke algemene ponering kan de vaststelling van verweerder niet weerleggen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas omwille van onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties die uitgebreid worden weergegeven in de bestreden beslissing. Bovendien wordt op de brief vermeld dat hij is opgesteld op 8 mei 2018 terwijl verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan situeert ongeveer in mei 2021 en verklaart dat de taliban 10 of 15 dagen voor zijn vertrek een dreigbrief hebben geplaatst in zijn huis die werd gevonden door een familielid en waarin werd geëist dat verzoeker voor hen zou werken. Hieruit volgt dat de brief van de dorpsoudste dateert van voor de

aanvang van verzoekers problemen met de taliban. De Raad wijst ten slotte nog op beschikbare landeninformatie, zoals vermeld door verweerder in de bestreden beslissing, waaruit volgt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is omdat Afghaanse 'officiële' documenten zeer makkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, kunnen worden verkregen. De voormelde documenten, neergelegd door verzoeker ter zitting, kunnen daarom de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet remediëren.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd)

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd, blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. De diverse door verzoeker aangehaalde bronnen, stellen nergens dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot uw tienerjaren in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u naar de madrasa ging in Afghanistan en dat u nog steeds contact heeft met uw familie daar (CGVS, p. 8-10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”*

In het verzoekschrift kan worden gelezen:

“Verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij op 21 maart 2023. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd op geen enkele manier onderzocht of verzoeker een risico op vervolging loopt omwille van verwestering en/of als dusdanig te worden gepercipieerd door de overheid en/of de lokale gemeenschap in Afghanistan. Er werd zelfs geen enkele vraag gesteld over het risico op vervolging wegens verwestering en/of het risico als dusdanig te worden gepercipieerd.

Nochtans zijn er elementen in het administratief dossier aanwezig die zouden kunnen wijzen op een mogelijke verwestering: verzoeker kwam aan in België op 21 September 2021, ofwel inmiddels meer dan 1,5 jaar geleden. Verzoeker was toen maximum 19 jaar. Momenteel is er nog een procedure lopende bij de rechtbank van eerste aanleg te Charleroi om verzoekers leeftijd te laten aanpassen aan deze van zijn taskara. De procedure werd ingeleid op 21 Oktober 2022 en momenteel wacht verzoekende partij op een hoorzitting. Verzoeker is inderdaad in het bezit van een zijn originele én gelegaliseerde taskara en zijn originele vaccinatiekaart. De enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd, wordt ook toegevoegd (stuk 3). Volgens de taskara van verzoeker zou hij geboren zijn op 15 november 2005 en dus vandaag nog steeds minderjarig zijn en slechts 14 jaar geweest zijn bij zijn aankomst in België. Hij heeft Afghanistan verlaten begin 2021, inmiddels meer dan 2 jaar geleden.

Minstens kan van verwerende partij verwacht worden dat zij dit risico onderzoekt in het kader van haar medewerkingsplicht wanneer er objectieve elementen in het dossier aanwezig zijn die kunnen wijzen op verwestering."

Op 12 juni 2024 dient verzoeker via een aanvullende nota de hieronder opgelijste stukken in, begeleid van de volgende commentaar:

"Verzoeker begreep onmiddellijk het belang van het leren van de taal en spreekt nu correct Frans. Hij spreekt zelfs niet perfect Frans, maar begrijpt het heel goed dankzij zijn Franse lessen. Hij werkt al heel lang in zijn streven om onafhankelijk te worden. Hij herkent zichzelf niet in de waarden van de Taliban en waardeert het dat hij vrij kan leven, vrienden kan hebben, zowel meisjes als jongens, kan sporten in de fitnesszaal of in zijn cricketclub, kan spelen, uitgaan met zijn vrienden, enz.

Het is absoluut heel onzeker en onduidelijk of verzoeker in staat zou zijn alle ervaringen, vrijheden en opvattingen die hij hier in België heeft opgedaan, zomaar zou kunnen verbergen wanneer hij opnieuw in Afghanistan zou moeten leven. Bij een terugkeer naar Afghanistan is een geen inlooperperiode, geen proefperiode en het minste gedrag dat aanleunt bij een westerse gedraging zal hem het risico opleveren gestigmatiseerd en geviseerd te worden door de taliban en/of zijn lokale gemeenschap.

Er dient te worden vastgesteld dat er bijzonder weinig of geen informatie voorhanden is om dit risico in te schatten.

Zo weten we zelfs niet hoeveel Afghanen er al zijn teruggekeerd vanuit Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten. Zijn er al Afghanen die (gedwongen) terugkeerden van Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten? Er lijken hierover geen data beschikbaar, minstens dient te worden vastgesteld dat verwerende partij deze niet voorlegt. Nog steeds is er geen enkel cijfer beschikbaar van Afghanen die gedwongen worden gerepatriëerd vanuit het Westen naar Afghanistan.

Onze buurlanden lijken te beseffen dat er minstens gerede twijfel bestaat over hun lot. Uit recente cijfers blijkt bvb. dat Duitsland een erkenningsgraad heeft voor Afghanen van 96%. Nederland heeft een erkenningsgraad van 99,2%(!) en Frankrijk 68%. België bengelt helemaal achteraan de Europese klas met een erkenningsgraad van om en bij de 40%. België doet nog net iets beter dan Roemenië met 38%.

De ons omringende landen lijken inderdaad beducht voor het lot van terugkerende Afghanen. Die gerede twijfel lijkt ook gegrond na eerdere uitspraken van de woordvoerder van de Taliban, waar ook naar wordt verwezen in het oorspronkelijke verzoekschrift."

Het betreft de volgende stukken:

- "Een getuigenis van Caritas": het betreft een Franstalige brief van het Caritas-opvangcentrum in Ransart, opgesteld op 3 juni 2024 en ondertekend door verschillende personeelsleden van deze organisatie, waarin ze getuigen over het parcours dat verzoeker heeft afgelegd. De Raad leest hierin onder andere dat verzoeker zich snel het Frans heeft eigen gemaakt, dat hij zich in verschillende contexten op zijn gemak voelt, dat hij een goed netwerk heeft opgebouwd buiten het centrum, dat hij het belangrijk vindt om een leven buiten het centrum op te bouwen, dat hij in het kader van huidig beroep contact heeft opgenomen met de mensen van zijn dorp om belangrijk bijkomend bewijs te verzamelen ondanks de communicatiemoeilijkheden met een rurale zone zonder internet, wat getuigt van veerkracht, dat hij werk heeft en een goede relatie met zijn collega's, dat hij regelmatig deelneemt aan activiteiten buiten het centrum, zo maakt hij deel uit van een cricketploeg en dat hij later graag een eigen onderneming wil opstarten.
- "Een getuigenis van een vriend": het betreft een korte getuigenis van een zekere, P.M. van Belgische nationaliteit, opgesteld op 20 april 2024 waarin de Raad leest dat verzoeker goed Frans spreekt, zich wil integreren in de samenleving en dat hij heel positief, vriendelijk, jong en energiek is. Volgens P.M. draagt verzoeker veel bij aan de Belgische samenleving.

- “Een loonfiche”: het betreft twee loonfiches van werkgever V. voor de maanden maart en april 2024.
- “Foto’s met vrienden en vriendin” alsook “Foto’s van verzoeker in zijn cricketclub”: het betreft twaalf foto’s waarop verzoeker onder meer meermaals te zien is tijdens wat hetzelfde uitstapje lijkt te zijn, samen met jongens en meisjes alsook samen met een oudere vrouw en een meisje, foto’s van verzoeker in een sportzaal, een foto van verzoeker met twee mannen en een foto waar verzoeker alleen op staat, gekleed in sportoutfit met een zonnebril op en zijn pet achterstevoren.
- “Werkovereenkomst”: het betreft een ondertekende arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afgesloten op 12 januari 2023 tussen verzoeker en M.D.A.C.S. als “*technicien de surface-nettoyage de fin de chantier*” (vrij vertaald: oppervlaktetechnicus - reiniging einde bouwterrein) alsook niet ondertekende arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur afgesloten tussen verzoeker en V. voor de periodes 3 april 2023-2 juli 2023 en 3 juli 2023-2 januari 2024, als verkoper.
- “Attestatie van school”: het betreft vier certificaten van scholing opgesteld op 16 maart 2023 waaruit blijkt dat verzoeker in de periode van 6 december 2021 tot 30 juni 2023 les volgde in het secundair onderwijs in de afdeling “oriëntatie van studies” in de brugklas; tevens betreft het een Franstalig certificaat van burgerschaps- en participatietraining van 13 december 2023 waaruit blijkt dat verzoeker in de periode van 7 november tot 13 december 2023 in Charleroi een inburgeringscursus heeft gevolgd.

Ter terechtzitting, waar verzoeker wordt bijgestaan door een tolk, betoogt zijn advocaat dat uit dit alles blijkt dat hij een aardig woordje Frans spreekt, dat hij sport, dat hij perfect is geïntegreerd en zich de westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt. Zij benadrukt dat hij zeer jong was toen hij vertrok uit Afghanistan, dat hij pas 19 jaar oud was toen hij in België aankwam en dat dit alles “een serieus probleem” is in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Dat verzoeker wat Frans spreekt, werkt, anderhalf jaar naar school is gegaan, een inburgeringscursus heeft gevolgd en dat hij een sociaal leven heeft is lovenswaardig maar hiermee toont hij niet aan dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een zodanig negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Hierbij stipt de Raad aan dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten rond mei 2021, dus voor de machtsovername door de taliban die plaatsvond in augustus 2021. Verzoeker heeft tot ongeveer de leeftijd van 19 jaar in Afghanistan verbleven. Hij heeft het land immers verlaten in mei 2021 en uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 19 oktober 2021 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël te Leuven bleek dat verzoeker op dat moment een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hieruit kan dus worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat er een procedure lopende is bij de rechtbank in Charleroi om zijn leeftijd te laten aanpassen aan deze vermeld op zijn taskara volgens dewelke hij slechts 14 jaar oud was bij zijn aankomst in België, kan niet anders doen besluiten. In casu werd de beslissing van de Dienst Voogdij immers niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State waardoor deze in overeenstemming wordt geacht met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verder is verzoekers verblijf in België sinds 21 september 2021, in casu twee en een half jaar, niet van een zodanig lange duur dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde uitdrukkelijk nog contact te hebben met zijn vader in Afghanistan, dit een keer per week (CG, gehoorverslag p. 8). Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dit. Hij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker verwijst naar diverse bronnen die handelen over de situatie in Afghanistan waaruit blijkt dat de taliban hun beloften niet nakomen waardoor bepaalde personen met een risicoprofiel zoals personen die voor de voormalige Afghaanse nationale veiligheidsdiensten hebben gewerkt en journalisten alsnog worden vervolgd en dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs, is het zo dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele

omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het taliban-bewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter algemene informatie aan te reiken, zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker erop wijst dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over terugkerende Afghanen en in dit verband steun zoekt in het arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022, is het inderdaad zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en dat het onduidelijk is of en eventueel welke problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Er moet dus met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan, waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar echter niet in geslaagd.

In zoverre hij van oordeel is dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet afdoende werd onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

Waar verzoeker in de aanvullende nota van 12 juni 2024 aanstipt dat de buurlanden van België een hogere erkenningsgraad kennen voor Afghanen, neemt de Raad daarvan akte. Er ligt echter geen informatie voor die meer duiding geeft over de reden hiervoor. De Raad kan hieruit op zich dus niet afleiden, zoals verzoeker doet, *“dat die beter beducht zijn voor het lot van terugkerende Afghanen”*.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin maakt hij in concreto aannemelijk dat hij omwille van (gepercipieerde) verwestering dreigt te worden geveiseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Hierbij stipt de Raad nog aan dat uit punt 3.1.1. is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, zijn de vraag of de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en zijn verwijzing naar 's Raads arrest van 12 oktober 2022 met nummer 278 653 in dit verband relevant noch dienstig.

Verzoeker kan, aangezien geen concrete elementen voorliggen inzake het (gepercipieerd) overschrijden van religieuze, morele en/of sociale normen of (gepercipieerde) verwestering, niet het voordeel van de twijfel worden toegekend. De cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1. , kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast precair is, overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij zoals gezegd nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar.

Verzoeker voert aan dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis in Afghanistan de economische ineenstorting is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban), dit wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op het vlak van mensenrechten, maar de Raad leest dit niet als dusdanig in de in het verzoekschrift geciteerde bijdrage van Human Rights Watch van 1 maart 2022, noch in hun aanbevelingen. Ook zij duiden meerdere factoren aan voor de economische ineenstorting in Afghanistan: "Afghanistan's economic collapse was caused by a combination of factors and decisions taken by governments and international institutions, outlined below, and on a larger level, by the US and the Taliban's failure to reach an agreement to avert the humanitarian impacts of the change in governance in August 2021." Dat de aanbevelingen van Human Rights Watch ingevolge de humanitaire crisis zijn gericht aan diverse instanties of "derden" zoals verzoeker het omschrijft, zoals regeringen, de VN, de Wereldbank en de taliban houdt ook niet in dat de situatie valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet dat verwijst naar actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van deze wet.

Verzoeker is van oordeel dat de taliban de toelevering van humanitaire hulp bemoeilijken door geweld of bedreigingen tegen het humanitair personeel en verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad dat gewag maakt van rapportering van UNOCHA van maart 2022. Dit kan echter geen afbreuk doen aan de beoordeling van verweerder in zijn aanvullende nota van 11 juni 2024 waarbij hij op basis van recentere informatie die in de nota wordt aangehaald, tot de volgende conclusie komt: "Hulpverlening kende na de machtsovername

moelijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp."

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de recentst beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. (cf. Country Guidance Afghanistan van mei 2024, p.12).

Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift noch nadien andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing is behept met een motiveringsgebrek.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen

op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andere beoordeling leiden: de aanvullende nota die ter terechtzitting door de verzoekende partij werd neergelegd en waarin op het volgende wordt gewezen en uittreksels worden verstrekt van de rapporten vermeld in punten 3 t.e.m.11.

1. Het vernietigingsarrest van de Raad van 14 november 2023 met nr. 297 075: verzoeker vindt dat dezelfde redenering – de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie overgelegd door de verwerende partij waren meer dan zes maanden oud en dus niet voldoende actueel gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in het land en de verwerende partij onderzoekt de veiligheidssituatie op het Afghaanse grondgebied als geheel, zonder onderscheid te maken tussen de verschillende provincies – op hem moet worden toegepast;

2. Voor wat betreft de in de aanvullende nota van de verwerende partij ingeroepen rapporten, merkt verzoeker het volgende op:

a) De CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023 maakt volgens verzoeker geen melding van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Wat betreft de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen geeft het CG impliciet maar zeker toe dat het niet beschikt over gegevens m.b.t. terugkeer uit het Westen. Uit de eigen COI Focus blijkt dat wat betreft de gedwongen repatriëringen vanuit het Westen er melding wordt gemaakt van 1 repatriëring vanuit België in 2023 en 1 vanuit Frankrijk; het betrof telkens veroordeelden wegens terrorisme, die dan ook duidelijk niet verwesterd waren. Denemarken is nog niet overgegaan tot repatriëringen. Vanuit de VS werden 3 personen gerepatriëerd, 1 in februari 2022, 1 in juni 2022 (opnieuw terrorisme) en 1 in januari 2023 (foutief wegens terrorisme). Deze laatste werd ondervraagd bij terugkeer, diende voor zijn veiligheid onder te duiken en werd nadat de VS zich een verkeerde beoordeling realiseerden opnieuw ge-exfiltreerd naar de VS. Wat de vrijwillige terugkeer betreft: naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran en duizenden vanuit Pakistan – wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog – zijn er geen betrouwbare cijfers, behalve deze van UNHCR van 2022. Op 6.424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR kwamen er 6029 vanuit Pakistan, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet-buurlanden. Dit kan niet worden gelijkgeschakeld met terugkeer vanuit het Westen. Het is dus onterecht dat het CG omwille van een gebrek aan informatie m.b.t. de situatie van deze terugkeerders voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn. Het percentage terugkeerders vanuit het Westen is dusdanig klein dat daaruit, zeker voor wat betreft de verwesterde jongeren of zij die aldus riskeren te worden gepercipieerd, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen worden afgeleid.

b) De EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 geeft volgens verzoeker maar een korte beschrijving van de veiligheidssituatie en geeft aan dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen en dat willekeurig geweld wel degelijk nog steeds voorkomt, wat volgens verzoeker ook wordt bevestigd in het bovenvermeld UNAMA-rapport van juni 2023.

c) De “*EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*” laat volgens verzoeker zien dat in vele provincies willekeurig geweld nog steeds voorkomt, geeft aan dat er sprake is van interne ontevredenheid onder de taliban, dat de situatie verre van gestabiliseerd is en dat de taliban de interne veiligheid niet kunnen garanderen en hiervoor wel degelijk aansprakelijk zijn.

3. Human Rights Watch, “*Out of sight, Afghans are going hungry*”, 14 maart 2024: verzoeker betoogt hierbij dat voor wat betreft de verantwoordelijkheid voor de dramatische socio-economische situatie, het ook niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban te minimaliseren; zij veroorzaken deze mee, zo niet verergeren zij deze door hun houding, zowel intern als internationaal. Zo wordt de socio-economische terugval mee veroorzaakt door de uitsluiting van de helft van de bevolking – zijnde de vrouwelijke helft – uit het sociaal en economisch leven. Sinds de machtsovername verergert de situatie bovendien.

4. Human Rights Watch, “*Afghanistan: aid cutbacks, Taliban abuses imperil health*”, 12 februari 2024: hierbij betoogt verzoeker dat het steeds duidelijker wordt dat er wel degelijk aanleiding is de taliban verantwoordelijk te stellen voor de huidige situatie.

5. Khaama “*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*”, 17 maart 2024: verzoeker betoogt hierbij dat het onterecht is dat het CG het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden aanvoert als argument om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban

duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past en dat het Zweedse Comité op 15 maart 2024 zijn activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm.

6. Human Rights Watch, *"Schools are failing boys too"*, 6 december 2023: hierbij betoogt verzoeker dat op het vlak van scholing het probleem zich niet enkel stelt voor vrouwen en meisjes. Volgens Human Rights Watch is ook de scholing voor jongens problematisch geworden.

7. Human Rights Watch, *"A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan's Healthcare Crisis"*, februari 2024: hierbij betoogt verzoeker dat daarin ook aandacht wordt besteed aan de problematische situatie voor mensen met psychologische problemen, voor wie zo goed als geen hulp beschikbaar is. Bij het algemeen standpunt van het CG waarbij wordt gesteld dat de Afghanen die in Europa verbleven, geen problemen zullen kennen bij het opnieuw leven onder de Afghaanse normen en waarden, omdat zij deze kenden en zij zich deze eigen gemaakt hadden, moet worden opgemerkt dat deze normen en waarden duidelijk niet dezelfde zijn als deze waaronder zij in het verleden leefden. De taliban passen immers een veel strengere en eigen versie van de islam toe, zodat dit aanleiding zal geven tot zware psychische problemen, waarvoor evenmin hulp voorradig is. Als dit het geval is met studenten die niet in Europa verbleven, staat het risico dat dit gebeurt met diegenen die uit Europa zouden moeten terugkeren vast.

8. Ariana News, *"UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year"*, 16 maart 2024: hierbij betoogt verzoeker dat het mandaat van UNAMA werd verlengd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking nog zo groot is.

9. UNAMA, *"Report on Afghanistan"*, 28 februari 2024: uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad blijkt volgens verzoeker dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken. Uit dit verslag blijkt eveneens dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints. De situatie van de scholen is eveneens verergerd, in die zin dat in het curriculum meer en meer gewicht wordt gegeven aan islamitische lessen. De veiligheidsincidenten namen toe en burgers en met name ook kinderen blijven wel degelijk geïsoleerd en worden slachtoffers. Ook voormalig overheidspersoneel en familie blijven geïsoleerd en ook de situatie van vrouwen verbeterde er geenszins op. Ook mannen ontsnappen niet aan lijfstraffen. Het vergaren van objectieve informatie blijft problematisch, nu journalisten dienen te werken in uiterst moeilijke omstandigheden. UNAMA rapporteert zo onder meer dat verslaggeving tegen de de facto autoriteiten 1 jaar gevangenisstraf oplevert. De gevangenen zitten overvol en de leefomstandigheden aldaar zijn beneden de menselijke waardigheid. Het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen is wel degelijk te wijten aan de taliban, de huidige de facto overheid. Volgens het laatste verslag van UNAMA leeft 69% van de bevolking onder de armoedegrens; het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 is een schrale troost. De gedwongen terugkeer uit de buurlanden verbetert de economische situatie niet, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan. De economie krimpt duidelijk en de verwachtingen zijn meer dan pessimistisch. Het voormalig overheidspersoneel wordt nog steeds geïsoleerd. Het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen wordt bijgevolg aangetoond. Minstens dient te worden vastgesteld dat het CG desbetreffend niet het minste actueel onderzoek uitvoert.

10. UNHCR, *"UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety"*, 7 oktober 2023. Verzoeker betoogt hierbij dat er aanleiding is te onderstrepen dat het standpunt van UNHCR en de IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft; hij verwijst hierbij ook naar de rapporten van EUAA, *"Afghanistan – Security Situation - Country of Origin Information Report"*, January 2023, en *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023.

11. Tot slot voegt verzoeker verschillende citaten uit nieuwsberichten en landenrapporten waarin hij bepaalde passages in vet markeert en waarbij hij zich beperkt tot de volgende commentaar: *"Dat ook volgende verslagen en informatie de problematische situatie bij terugkeer onderstrepen."* Het betreft een nieuwsbericht afkomstig van *"www.pakistantoday.com"* getiteld *"Afghanistan's deteriorating situation"* van 10 mei 2024 waarin de potentiële humanitaire catastrofe in Afghanistan en haar verschillende oorzaken worden besproken samen met de weerslag ervan op de veiligheidssituatie in Pakistan en mogelijke oplossingen; een nieuwsbericht afkomstig van *"thediplomat.com"* getiteld *"A reality check on Afghanistan's isolation under the Taliban"* van februari 2024 dat voornamelijk handelt over een ontmoeting georganiseerd door de

VN-secretaris-generaal over de situatie in Afghanistan waarbij de taliban weigerden aanwezig te zijn, waarin de internationale relaties van de taliban met andere landen worden besproken alsook een plan van aanpak maar waaruit blijkt dat het aantal landen dat bereid is handel te drijven met de taliban uitbreidt; een rapport van HRW, getiteld *“World report 2024-chapters Afghanistan”* van 2024 waarin wordt gewezen op de nog steeds verslechterende mensenrechtensituatie in het bijzonder voor meisjes en vrouwen in Afghanistan, de repressie tegen Afghanen met bepaalde profielen en waarin wordt vastgesteld dat het land kampt met een van de ergste humanitaire crisissen ter wereld; een rapport van UNAMA, getiteld *“The treatment of detainees in Afghanistan”* van september 2023 dat handelt over mensenrechtenschendingen begaan door de taliban bij arrestaties en in plaatsen van detentie en een gebrek aan bijstand door een advocaat; een persbericht van OHCHR, getiteld *“UN experts call for protection of Afghan nationals in Pakistan”* van 6 december 2023 dat gaat over de ernstige mensen-rechtenschendingen die Afghanen en dan vooral vrouwen en meisjes en bepaalde minderheden ondergaan die vanuit Pakistan terug worden gestuurd naar Afghanistan; een publicatie van OCHA getiteld *“afghanistan Humanitarian needs and response plan”* van januari 2024 dat opnieuw gaat over de benarde humanitaire situatie in Afghanistan, haar oorzaken en de nood aan humanitaire bijstand voor meer dan de helft van de bevolking; een publicatie van UNHCR, getiteld *“Afghanistan Situation Update”* van 1 februari 2024 zonder citaat met verstrekking van de link en tenslotte een publicatie van OCHA, getiteld *“Afghanistan Humanitarian Needs and Response plan 2024”* van 23 december 2023 dat opnieuw handelt over de humanitaire situatie, haar oorzaken en de nood aan humanitaire bijstand van de Afghaanse bevolking.

Vervolgens sluit verzoeker het samenraapsel aan informatie af met het volgend betoog:

“Bovendien stelt zich in casu werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering. Een terugkeer naar Afghanistan is voor verzoekende partij eenvoudigweg ondenkbaar, gezien het risico om als « verwesterd » te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat. De verzoeker dient dus erkend worden als vluchteling. Als Uw Raad van mening is dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dient hij, in onderschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dient - op zijn minst en in uiterst ondergeschikte - nietig worden verklaard teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Dat er dan ook aanleiding is in hoofdorde verzoeker de status van vluchteling toe te kennen, ondergeschikt minstens deze van subsidiaire bescherming. Dat verzoekende partij meent dat de door haar bijgebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning verrechtvaardigen. Dat voor zoveel als nodig – voor zover de Raad zou menen dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is en het een volgend verzoek zou betreffen, verzoekende partij vraagt dat dit verzoek door de Raad formeel ontvankelijk zou verklaard worden, zodanig dat in elk geval de CGVS een onderzoek ten gronde dient te verrichten, rekening houdend met de nieuwe elementen die door verzoekende partij bijgebracht worden. Dat verzoekende partij voor het overige volhardt in haar verzoekschrift. Dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij vastgesteld moet worden dat de CGVS nalaat enige update te doen van haar informatie en dit sedert maanden. Dat uit met name de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren het risico ingeval van terugkeer vaststaand is. Dat de rule of law niet geldt in Afghanistan. Dat ook om die reden de vrees van verzoeker bijzonder actueel blijft. Dat in die omstandigheden en gelet op zijn minderjarigheid er minstens aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en de zaak terug te sturen naar de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Er kunnen over de prangende algemene situatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven. De nood aan internationale bescherming moet zeker worden beoordeeld aan de hand van recente rapporten, maar het CG heeft via de aanvullende nota recente informatie aangebracht die dateert van minder dan zes maanden geleden, die echter niet toelaat een ander standpunt in te nemen voor de erkenning of toekenning van internationale bescherming (cf. supra). Kernvaststelling is dat de meest recente informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en deze blijken ook niet uit het samenraapsel aan informatie dat de verzoekende partij bijbrengt. De kernvraag is of er elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker gezien de combinatie van de situatie in Afghanistan én de elementen die zijn zaak kenmerken, de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Er ligt dus géén situatie voor waarbij verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en waarbij moet worden nagegaan of hij bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoekers betoog betreffende een stop op gedwongen terugkeer is bijgevolg niet dienstig. Voorts is verzoeker geen vrouw of een meisje of een minderjarige, die riskeert verstoken te blijven van scholing of een student die stress riskeert te ondervinden van de taliban. Dat er bepaalde profielen worden geïdentificeerd zal

de Raad niet ontkennen maar het blijkt niet dat verzoeker dergelijk profiel heeft. Dat er bijna geen hulp is voor psychologische problemen is enkel relevant als verzoeker dergelijke problemen heeft, wat niet blijkt. Dat de nood onder de bevolking groot is kan moeilijk worden ontkend en dat het mandaat van UNAMA wordt verlengd is een goede zaak, maar houdt niet in dat verzoeker hierdoor de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat wordt niet betwist maar de nood aan internationale bescherming moet individueel worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt zeker dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Dat het voorts voor Zweedse organisaties moeilijk wordt om in Afghanistan operationeel te zijn wegens de koranverbrandingen in Zweden, houdt niet in dat er geen enkele NGO meer werkzaam is op het terrein. In het UNAMA-rapport van 2024 wordt een stand van zaken opgemaakt over de de facto autoriteiten in Afghanistan, maar de Raad herhaalt dat verzoeker geen minderjarige is die in een school terechtkomt, en hij is geen vrouw of kind. De Raad leest hierin geen nieuwe elementen die toelaten anders te oordelen dan onder punt 3. Dat er meer personeel wordt aangeworven voor het bezetten van de checkpoints is een element dat relevant kan zijn als er sprake is van een risicoprofiel, wat echter niet concreet blijkt (zie supra). Ze zijn immers vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Verzoeker voert aan dat er in Afghanistan een extreme armoede heerst, dat er sprake is van hongersnood, dat de situatie verergert en dat de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn. Hij weerlegt hiermee de correcte argumentatie van verweerder niet dat de prangende socio-economische toestand in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer veel factoren waardoor er geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Voorts kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat het CG het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden aanvoert als argument om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de prangende economische situatie. Verzoeker verwijt het CG te weinig onderzoek te hebben gedaan maar hij brengt niet concreets aan betreffende zijn persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij in deze precaire socio-economische context persoonlijk dreigt te worden geviséerd of behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Dat er in Afghanistan veel mensenrechtenschendingen zijn en dat er geen sprake meer is van een rechtsstaat wordt niet betwist maar dit kan op zich niet leiden tot de conclusie dat verzoeker internationale bescherming moet worden toegekend. Er kan voorts worden opgemerkt, zoals het CG ook doet in de aanvullende nota, dat in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is aldus wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en

aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op check-points en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheids-medewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het Afghanistan Freedom Front (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door BBC Monitoring. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De secretaris-generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de facto militaire troepen of de de facto politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheids-incidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De secretaris-generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheids-incidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheids-incidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burger-slachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de facto regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de facto regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de de facto militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De

schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de New York Times melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 41 en EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 115).

Zoals gezegd, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker geeft kritiek op de door het CG gehanteerde rapporten. Het CG steunt zich echter duidelijk niet alleen op de CEDOCA “COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” en hij geeft een genuanceerde kijk op de veiligheidssituatie. Verzoeker brengt niets concreets bij waaruit blijkt dat hij louter door een mogelijke aanwezigheid in Afghanistan of in de provincie van herkomst, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De taliban hebben voorts verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 26). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24). De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 94, 101). Het is waar dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (cf. supra). Er moet dus zeker met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij in de huidige stand van zaken de kernvraag voor de toekenning van internationale bescherming aan verzoeker is of hij dermate verwesterd is of als dusdanig gepercipieerd zal worden of dat er sprake is van overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen dat hij hierdoor vervolging of ernstige schade riskeert. Dit stelt ook het CG, dat zich in de bestreden beslissing duidelijk niet heeft beperkt tot de stelling dat de Afghanen die in Europa verbleven, geen problemen zullen kennen bij het opnieuw leven onder de Afghaanse normen en waarden. Er moet worden gekeken naar het individuele profiel en in casu zijn dergelijke persoonlijke elementen eigen aan verzoekers zaak niet gebleken (cf. supra).

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt ten slotte nog eens dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

S. KEGELS, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

S. KEGELS

M. EKKA